

cie w terminie, jaki wskaże rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, o którym mowa w ustępie 3 art. 18.

Inne przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie 6 miesięcy po ogłoszeniu.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach rozporządzeniem tem unormowanych.

Art. 30. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, co do art. 20 ust. 2 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, a w zakresie postanowień karnych—Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

310.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o zaopatrywaniu ludności w wodę.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Piecza nad należytem zaopatrzeniem ludności w wodę do picia i dla potrzeb gospodarczych należy do obowiązku gmin. W wykonaniu tego obowiązku gminy powinny:

1. czuwać nad tem, aby istniejące w ich obrębie publiczne i prywatne urządzenia do zaopatrywa-

nia ludności w wodę odpowiadały przepisom niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń, wydanych na jego podstawie;

2. budować i utrzymywać odpowiednio do potrzeb ludności urządzenia do zaopatrywania w wodę, przeznaczone do użytku publicznego.

Art. 2. Woda do picia w miejscu jej czerpania powinna odpowiadać warunkom fizycznym, chemicznym i bakterjologicznym, które określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Tym samym warunkom powinna odpowiadać woda, używana do celów gospodarstwa domowego, do wyrobu i w związku z wyrobem artykułów spożywczych w wytwórniach tych artykułów, do wyrobu lodu oraz woda w zakładach kąpielowych publicznych.

Art. 3. W celu utrzymywania wody w stanie, wymaganym rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych (art. 2), gminy powinny prowadzić badania jej prób, pobranych w miejscach:

- a) ujęcia,
- b) wypływu z urządzeń do oczyszczania,
- c) czerpania wody w sieci wodociągowej, studni lub ujęcia źródłanego.

Art. 4. Urządzenia do zaopatrywania ludności w wodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są to naturalne lub sztuczne zbiorniki wodne (powierzchniowe i wgłębne), z których ujmuje się wodę, przylegające do nich tereny wodonośne i obszary ochronne, ujęcia wody, urządzenia do jej oczyszczania oraz urządzenia, z których pomocą woda jest dostarczana bezpośrednio do użytku (sieć wodociągowa, studnie, ujęcia źródłane).

Art. 5. Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przysługuje prawo wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących:

1. warunki, którym odpowiadać winny publiczne i prywatne urządzenia do zaopatrywania w wodę,
2. korzystanie z tych urządzeń.

Władze administracji ogólnej, powołane do sprawowania nadzoru policyjno - sanitarnego, mogą zabronić korzystać z urządzeń do zaopatrywania w wodę, nieodpowiadających przepisom lub dostarczających wodę, nieodpowiadającą warunkom, wymienionym w art. 2.

Art. 6. Zatwierdzenie projektów wodociągów oraz badanie urządzeń wodociagowych przed oddaniem ich do użytku publicznego należy:

1. w miejscowościach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, do Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych,
2. w miejscowościach, liczących poniżej 25.000 mieszkańców, do wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Art. 7. Budowa i utrzymywanie wodociągów dla użytku publicznego stanowi wyłączne prawo gmin; gmina może jednak zezwolić na budowę i utrzymanie wodociągów innej osobie prawnej lub fizycznej.

Zezwolenia takiego nie może gmina odmówić, jeżeli w uzdrowisku uznanem za posiadające charakter użyteczności publicznej Komisja Uzdrawiska lub właściciel uzdrowiska zamierzają wybudować wodociąg, a gmina sama nie przystępuje do budowy wodociągu, czyniącego zadość potrzebom całego uzdrowiska.

Na zaprowadzenie państwowej sieci wodociągowej zezwolenie gminy jest niepotrzebne.

Wysokość opłat za wodę, dostarczaną z wodociągów, zaprowadzonych na podstawie zezwolenia gmin przez osoby prawne lub fizyczne, zatwierdza wojewoda, z którym współdziała w tym względzie z głosem stanowczym wydział wojewódzki. Wysokość tych opłat w m. st. Warszawie zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 8. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych wyznaczy gminom termin do przedłożenia projektów urządzeń wodociągowych, celem zatwierdzenia przez właściwe władze, wymienione w art. 6 niniejszego rozporządzenia, jak również termin rozpoczęcia budowy urządzeń wodociągowych według zatwierzonego planu. Postanowienie niniejsze dotyczy również gmin, mających urządzenia wodociągowe tylko w części swych obszarów.

Szczegółowe plany urządzeń wodociągowych powinny być sporządzone na podstawie prawomocnego planu zabudowy, o ile taki plan istnieje.

Art. 9. W drodze przepisów miejscowych przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) (art. 410 punkt 9, 415, 416 i 417) może być nałożony na właścicieli nieruchomości obowiązek przyłączenia nieruchomości do sieci wodociągowej gminnej i określony sposób pokrycia kosztów tego przyłączenia oraz mogą być ustalone zasady i warunki ogólne i techniczne takiego przyłączenia i ustanowione opłaty za pobór wody z wodociągu miejskiego.

Art. 10. Jeżeli gmina po upływie roku od daty wyznaczenia terminu w myśl art. 8 nie przystąpi do wykonania projektu oraz robót przewidzianych w art. 8, władza nadzorcza jest uprawniona do wstawienia do jej budżetu potrzebnych na te cele sum.

Postanowienie to dotyczy również gmin, obowiązanych w myśl art. 12 do budowy studzien publicznych, o ile w wyznaczonym terminie nie pობudują tych studzien.

Art. 11. Budowa nowych i przebudowa istniejących studzien prywatnych może być wykonywana tylko po uzyskaniu zezwolenia, wymaganego w myśl przepisów policyjno - budowlanych i zgodnie z przepisami sanitarnymi.

Art. 12. Do czasu zaprowadzenia w poszczególnych gminach zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia wystarczających urządzeń wodociągowych, gminy te obowiązane są budować i utrzymy-

wać studnie publiczne w liczbie, odpowiadającej potrzebom ludności.

Termin pobudowania studzien określa właściwe władze nadzorcze. Termin ten nie może być wszakże dłuższy nad lat 2.

Art. 13. Sieć wodociągowa winna być dostatecznie zabezpieczona przed wszelkiem zanieczyszczeniem.

Tereny, na których znajdują się ujęcia wody, oraz tereny wodonośne dla wodociągów gruntowych winny być przez gminę zabezpieczone od wszelkich zanieczyszczeń, mogących wpłynąć na własności wody pod względem fizycznym, chemicznym i biologicznym w sposób szkodliwy lub mogący być szkodliwym dla zdrowia.

Art. 14. Jeżeli poza urządzeniami, dostarczającymi ludności wodę do picia, są w jakiejkolwiek miejscowości urządzenia wodne, dostarczające wodę dla innych celów (technicznych), nieodpowiadające warunkom art. 2, to urządzenia te winny być tak założone, aby woda z nich nie przedostawała się do urządzeń z dobrą wodą.

Art. 15. Nadzór nad organami komunalnymi w zakresie obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, sprawują właściwe władze nadzorcze. Właściwymi władzami nadzorczymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są władze, określone w przepisach o ustroju samorządu, a w zakresie policyjno - sanitarnym państwowe władze administracji ogólnej.

Art. 16. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, ulegną karze grzywny do 1.000 zł. i aresztu do 6 tygodni, lub jednej z tych kar, o ile nie podlegają karom surowszym na podstawie innych przepisów.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu według uznania, jednak nie ponad 4 tygodnie.

Do wymierzania kar powołana jest powiatowa władza administracji ogólnej.

Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzane postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a któ-

rych zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 17. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych i zainteresowanymi ministrami, w odniesieniu do art. 6 Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a co do orzecznictwa karnego Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 18. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem przepisy w sprawach uregulowanych tem rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ślawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meyszowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabyłowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

311.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o usuwaniu nieczystości i wód opadowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Piecza nad należytem usuwaniem nieczystości i wód opadowych należy do obowiązku gmin. W wykonaniu tego obowiązku gminy powinny:

1. czuwać nad tem, aby istniejące w ich obrębie na terenie zaludnionym publiczne i prywatne urządzenia do usuwania nieczystości i wód opadowych odpowiadały przepisom niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, i wogóle przepisom obowiązującym;

2. w miejscowościach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, zakładać urządzenia kanalizacyjne do odprowadzania nieczystości i wód opadowych z całego terenu gminy oraz prowadzić oczyszczanie ścieków w ten sposób, aby w razie wpuszczania ich do wód powierzchniowych lub gruntowych nie wpływały na skład tych wód pod względem fizycznym, chemicznym i biologicznym w sposób szkodliwy lub mogący być szkodliwym dla zdrowia;

3. w miejscowościach, liczących poniżej 25.000 mieszkańców, zaprowadzić takie sposoby i urządzenia zbierania, przechowywania i usuwania nieczystości oraz usuwania wód opadowych, któreby zapewniały utrzymanie czystości gleby, wód i powietrza w gminie;

4. czuwać, aby były zaprowadzone w dostatecznej liczbie publiczne i prywatne urządzenia do zbierania śmieci i odpadków gospodarczych; usuwać śmiecie i odpadki z poszczególnych posesyj w gminach, liczących powyżej 10.000 mieszkańców;

5. wyznaczać tereny, na które powinny być usuwane nieczystości i śmiecie, oraz określać sposób ich usuwania.

Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze zarządzenia nakładać na poszczególne gminy, leżące całkowicie lub częściowo w granicach uzdrowska, uznanego za posiadające charakter użyteczności publicznej, obowiązek założenia lub przyczynienia się do założenia urządzeń kanalizacyjnych bez względu na liczbę mieszkańców gmin.

Sprawę usuwania nieczystości i wód opadowych z terenów zajmowanych przez oddziały i instytucje wojskowe regulują te oddziały i instytucje w własnym zakresie w porozumieniu z zarządem gminy.

Art. 2. Nieczystości w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są to wydaliny ludzkie i zwierzęce, ścieki, śmiecie i odpadki gospodarcze.

Art. 3. Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przysługuje prawo wydawania przepisów sanitarnych, normujących:

1. warunki, jakim odpowiadać powinny wszelkie publiczne i prywatne urządzenia do usuwania nieczystości i wód opadowych,

2. korzystanie z tych urządzeń,

3. warunki, jakim powinny odpowiadać ścieki, nadające się do bezpośredniego wpuszczania do zbiorników wód powierzchniowych i do ziemi.

Władze administracji ogólnej, powołane do sprawowania nadzoru policyjno-sanitarnego, mogą zabronić korzystania z urządzeń do usuwania nieczystości i wód opadowych, o ile urządzenia te nie odpowiadają przepisom.